

Påskdagens högmässa i Uppsala domkyrka 12 april 2020

Matteusserien (livestreamad gudstjänst)

Det var så nyss som allt var helt annorlunda. Så normalt, vardagligt och välbekant. Vi lever mitt i samma omtumlande erfarenhet som kvinnorna som kom till Jesu grav på påskdagens morgon. Det var inte länge sedan som allt var som vanligt. Jesus vandrade omkring i Galileen tillsammans med lärjungarna. De var på bröllofsfest och mötte fiskare som arbetade tätt tillsammans med nätet. Människor kom i tusental för att lyssna till Jesus, ta i honom och äta ihop.

På påskdagens morgon, när Maria från Magdala och den andra Maria smög iväg till graven för att på avstånd betrakta den, hade allt förändrats. Borta var folkmassorna. På långfredagen hade de stått tillsammans med några andra kvinnor och på avstånd sett Jesus dö. Vid graven på påskdagens morgon var de bara två.

I år kan vi på ett alldeles särskilt sätt dela de båda kvinnornas ensamhet. På bara några veckor har allt blivit helt annorlunda för oss. Vi kan inte längre arrangera stora bröllofsfester eller arbeta tätt intill varandra rent fysiskt. Vi får inte samlas i tusental, vi kan inte ta i varandra som vi brukar och när vi ska köpa mat, gå på restaurang eller äta tillsammans i skolmatsalen kan vi inte bete oss som vanligt. Också vårt gudstjänstliv påverkas. De flesta som firar påsk här i Uppsala domkyrka i år gör det digitalt.

Även om vårt påskfirande är helt annorlunda i år så firar vi på nytt och som kyrkan alltid gör att Jesus har besegrat döden, ondskan och lidandet genom sin uppståndelse. Döden är uppslukad och den levande Kristus skänker oss, redan här och nu, den odödlighet som vi beskriver som det eviga livet. Det budskapet är inte alldeles lätt att ta till sig. Det är så överraskande, så helt annorlunda mot det vi är vana vid, så tvärt emot det vi förväntar oss och kan räkna ut. Under en pågående pandemi kan det vara ännu svårare att tro på eller lita på livets seger över döden. Statistiken och graferna visar hur dödsiffrorna skjuter i höjden. Hur kan man då tala om odödlighet och fira livets seger på ett trovärdigt sätt? Samtidigt som det kan vara svårt så inser många av oss på ett alldeles särskilt sätt just nu att Kristi seger över döden spelar en oändligt stor roll för våra liv.

Maria från Magdala och den andra Maria var lika tvehågsna eller ambivalenta som vi kan vara. När de lämnade graven för att berätta vad som hade hänt var de samtidigt fyllda av

bävan och glädje. De kände stark oro, ångest, och upprymdhet, lycka, på en och samma gång. Så ser känsloläget ut för många av oss just nu. Vi pendlar mellan hopp och förtvivlan. Vi vill så gärna tro på livets seger över döden men vi vet inte riktigt om vi vågar.

När Jesus möter kvinnorna och oss mitt i detta virrvarr säger han samma sak som ängeln, budbäraren, så när han hade rullat undan gravstenen för att låta kvinnorna se underverket som hade skett. ”Var inte rädda. Säg åt lärjungarna att gå till Galileen för där ska de få se Jesus igen.” Vi vet inte om kvinnorna kunde bemästra rädslan men vi vet att lärjungarna begav sig till Galileen och där mötte de Jesus på nytt.

Att gå till Galileen är inte bara en förflyttning till ett specifikt geografiskt område. Galileen står också för ett särskilt förhållningssätt, en djupare insikt i vad det innebär att Jesus lever. Galileen är platsen för det välbekanta livet, området där lärjungarna bor och där vi bor. Här arbetar vi eller går i skolan. Här fixar vi middagar, umgås, följer nyhetsändringarna och grubblar över bröllopfester och semestrar. ”Gå till Galileen”, säger Jesus. Var i Galileen för där ska ni få se mig.

Lärjungarna mötte den uppståndne Jesus i sin vardagsmiljö. Några blev jublande glada men andra tvivlade. Vad det verkligen han? Är det i den här skepnaden som han möter oss? Jesus debatterar inte med tvivlarna. Han talar till hela lärjungeskaran och han skickar ut alla med samma uppdrag.

Var mina lärjungar och gör andra till mina lärjungar. Följ mina bud och hjälp andra att göra det. Tänk framför allt på att ”allt vad ni vill att människorna skall göra för er, det skall ni också göra för dem.” (Matt. 7:12.) och ”du skall älska din nästa som dig själv.” (Matt. 22:39.)

Just nu är de bud som Jesus gav oss ovanligt synliga i media. Sjukvårdspersonal över hela världen håller upp skyltar med budskapet: ”Stanna hemma för vår skull. Vi går till jobbet för er skull.” Det är inte alltid så lätt för oss som enskilda personer att veta precis vad vi ska göra rent konkret för att leva efter Kristi lag. Som tur är måste ingen av oss avgöra detta helt på egen hand. Jesus är med oss alla dagar intill tidens slut.

Det löftet avslutar påskevangeliet och det upprepas i varje dogudstjänst. Att döpas är att dö och uppstå tillsammans med Jesus på ett föregripande sätt, mitt i det vanliga livet, medan det

pågår med allt vad det innehåller. I dopet blir vi iklädda hans odödlighet. Det är ett mysterium som den heliga Anden hjälper oss att utforska. Anden visar oss att också vi får möta Jesus i vardagen och överraskas av att han ibland framträder i skepnader som vi inte hade förväntat oss.

Allt blev inte som vanligt igen för lärjungarna när de hade återvänt till Galileen. Istället blev det helt annorlunda. Livets seger över döden och Kristi närvaro i världen vände upp-och-ner på perspektivet. Lärjungarna gjorde nu andra prioriteringar och livsval.

Än så länge vet inte vi hur den pågående pandemin kommer att påverka oss och våra liv här på jorden efter att den har tagit slut. Kanske blir saker och ting annorlunda. Kanske förändras våra prioriteringar och livsval. Ett liv i dödens närhet påverkar alltid perspektivet. Det gör också ett liv tillsammans med den uppståndne Kristus. Han gör alltid allting annorlunda för han gör för evigt allting nytt.

Biskop Karin Johannesson, Uppsala stift

